

това и всѣка година отивалъ въ Египетъ, дѣто въ гр. Каиро той въртѣлъ доста добра търговия. По извѣстно врѣме той поискалъ да въведе въ работата си и първия, многообщающъ свой синъ Ненчо. Когато на послѣдниятъ почукала тринадесетата година, — това било прѣзъ 1874 год., — баща му го завелъ въ Каиро, дѣто малкиятъ Ненчо дълго врѣме помагалъ усърдно и сполучливо въ търговията на баща си. Работата имъ вървѣла много добрѣ, но, слѣдъ освобождението на България, промѣнили се обстоятелствата: Хаджи Ненчовиятъ баща се затжилъ за отечеството си, неговата душа го влѣкла къмъ родината му, която вече бѣ свободна и въ която имаше вече свободенъ просторъ за работа. Отъ друга страна, слѣдъ английската окупация на Египетъ, търговията съ абаджийскитѣ стоки започнала да удря на задъ. По тия причини бащата на х. Ненчо и братъ му напускатъ за винаги Египетъ. Само Хаджи Ненчо не пожелалъ да се върне въ отечеството си и останалъ въ Каиро, дѣто продължавалъ да се занимава съ дребна търговия. Не ще и дума, че животътъ на Хаджи Ненчо, откакъ останалъ самъ въ Египетъ, не е билъ особно лекъ, но той понасялъ съ мъжество всички несгоди, всички прѣчки, надъ които постепенно се издигалъ. Стремежътъ, работата, честниятъ трудъ, умѣнието въздигатъ личността въ интелектуално и материално отношение. Тия качества сж присжщи на Хаджи Ненча, заради това и неговата сждба се е показала благосклонна къмъ него.

Търговскитѣ негови работи напрѣдвали отъ день на день все повече и повече, затова и Хаджи Ненчо ималъ възможность да пропжтува на длъжъ и на ширъ цѣлия Египетъ по продължението на рѣката Наль, дори до Хартумъ, пжтувалъ въ Суданъ, по арабийското крайбрѣжие на Червено море, билъ е по работа въ Джеда, пристанището на Мека, въ Ходейда, пристанището на Санаа, въ Аденъ и е слизалъ